

κόσμον. Τοιαύτη είναι, ἄνευ μικρᾶς τινος ἑξαιρέσεως, ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Κάνεις βέβαια δὲν δύναται νὰ ὑπεκφύγῃ, τὸ νὰ παρατηρήσῃ τὰ περὶ αὐτὸν θαυμάσια καὶ ἑξαισια ἔργα. Ὅλοι ἐπαρατήρησαν ἀναμφιβόλως τὴν ευάρεστον γλωρότητα τῶν ἀγρῶν καὶ πεδιάδων, τὴν κομψότητα τῶν ἀνθῶν, καὶ τὸ μελωδικὸν κελάδημα τῶν πτηνῶν· ὀλίγοι ὅμως λαμβάνουσι τὸν κόπον τοῦ νὰ προβῶσιν ἐν βῆμα ἐπὶ πλέον, καὶ νὰ θελήσωσι νὰ ἐξετάσωσι τὴν φύσιν τῶν θαυμασίων τούτων ἔργων τῆς Θείας Παντοδυναμίας.



ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΝΩΜΑΙ.

Αἱ κακίαι τὰς ὑποίας πράττομεν δὲν μᾶς προξενοῦσι τοσοῦτον μῖσος καὶ καταδρομὴν, ὅσον τὰ προτερήματά μας.— Ἡ δυνάμεις μας εἶναι ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς μας· πλὴν διὰ τὴν ἀθωώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, πολλακίς φανταζόμεθα ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ἀδύνατα. — Ἄν δὲν εἶχομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐλαττώματα, δὲν ἠθέλαμεν αἰσθάνεσθαι τοσαύτην ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ παρατηρῶμεν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. — Τὸ κέρδος ἄλλους μὲν τυφλόνει, ἄλλων δὲ ἀνοίγει τὰ ὄμματα. — Ὅλος ὁ κόσμος παραπονεῖται διὰ τὸ μνημονικόν του, κάνεις ὅμως δὲν παραπονεῖται διὰ τὴν κρίσιν του. — Καθεὶς ἐπαινεῖ τὴν καρδίαν του, κάνεις ὅμως δὲν τολμᾷ [παρεκτός τοῦ ἡλιθίου] νὰ ἐπαινέσῃ τὸ πνεῦμά του.

[Φρ. Δ. Ρούχεφ]

— Ὁ Σενέκας ἐσυνείδιζε νὰ λέγῃ ὅτι ὁ ταῦρος χορταίνει εἰς μικρὸν λειβάδιον, ἐν δάσος ἐξαρχει εἰς τὴν βοσκὴν πολλῶν ἑλεφάντων, ἀλλ' οὔτε ἡ γῆ οὔτε ἡ θάλασσα δύναται νὰ χορτάσῃ τὸν φιλόδοξον καὶ πλεονέκτην ἀνδρῶπον.

— Καθὼς τὸ δένδρον, ὅσον γεμίζει ἀπὸ καρποῦς, τοσοῦτον κλίνει τὴν κορυφὴν εἰς τὰ κάτω, παρόμοια καὶ ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει ὅσον πλειοτέρας γνώσεις ἀποκτᾷ, τοσοῦτον μᾶλλον νὰ ταπεινῶνται καὶ νὰ συναιτῶνῃται τὴν ἀδυναμίαν του. Μεγαλῆτερον τεκμήριον τῆς δοκησοσοφίας καὶ ἡμιμαθείας τινὸς δὲν ὑπάρχει ἄλλο ρὰ τὴν ὑποίαν κάμνει ἐπίδειξιν τῶν γνώσεών του.

☞ Κατὰ ἀκούσιον παραδρομὴν τοῦ τυπωτοῦ εἰς τινα ἀντίτυπα συνέβησαν εἰς τὴν 201 Σελ. παροράματά τινα. Στιχ. 4 γρ. ὑποβάσιον στιχ 5 γρ. κάτωθεν μέρος, εἰς τὸ μεσαίον Στιχ. 12 γρ. ἔγισο καὶ τὴν κορωνίδα. Σελ. 204 στιχ. 9 γρ. ἀναβαίνων.